

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/410/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313228776
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2313228776.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v právnej veci navrhovateľa: R. N., nar. XX.XX.XXXX, T., E. XXX, zastúpený advokátom: JUDr. Vladimír Vágó, Galanta, Bratislavská 47/59, proti odporcom: 1/ P. M., nar. XX.XX.XXXX, U. XX, 2/ P. B., nar. XX.XX.XXXX, T., K. XXX/X, 3/ C. G., nar. XX.XX.XXXX, U. XX, všetci zastúpení advokátom: JUDr. Ing. Arpád Barczi, advokát, Terézie Vansovej 225/3, Galanta, o náhradu škody, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 15C 363/2013-42 zo dňa 28. marca 2014 v zamietajúcej časti, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti potvrdzuje.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd odporcom 1/ až 3/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 7.510,01 eur spolu s 8,75% úrokom z omeškania od 01.11.2012 až do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, pričom plnením jedného z odporcov zaniká povinnosť plniť druhého v rozsahu tohto plnenia. Odporcovi 1/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 597,47 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti súd návrh zamietol. O trovách konania vyslovil, že rozhodne samostatným uznesením.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 135 ods. 1 O.s.p., § 16, § 420 ods. 1, 444 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 437/2004, § 11, § 13 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že z obsahu spisu Okresného súdu Galanta 3T 162/2010 súd zistil, že odporcovia 1/ až 3/ sa dopustili protiprávneho konania, pričom v dôsledku tohto ich protiprávneho konania utrpel navrhovateľ zranenia. V danom prípade súd vychádzal z toho, že za škodu na zdraví, ktorú utrpel navrhovateľ jednoznačne zodpovedajú odporcovia 1/ až 3/. Súd pri svojom rozhodovaní o uplatnenej náhrade škody nebral do úvahy výhrady odporcu 1/, ktoré spočívali v tom, že sa podľa jeho tvrdenia nedopustil žiadneho protiprávneho konania a na mieste spáchania trestného činu ani nebol. Uvedenú obranu odporcu 1/ mal súd za vyvrátenú výsledkami dokazovania v rámci trestného stíhania a následného konania pred súdom, ktoré v konečnom dôsledku viedli k právoplatnému odsúdeniu odporcu 1/. Nakoľko mal súd preukázanú zodpovednosť odporcov 1/ až 3/ za protiprávne konanie, ktorého následkom bola škoda na zdraví navrhovateľa, súd pri stanovovaní výšky uplatnených náhrad za bolesť sťaženie spoločenského uplatnenia a rozdielu na zárobku navrhovateľa vychádzal zo záverov trestného konania a z obsahu znaleckých posudkov a vyjadrení, ktoré sú obsiahnuté v spise sp. zn. 3T 162/2010. Pri stanovovaní výšky týchto náhrad aplikoval ustanovenia zák. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Súd navrhovateľovi priznal náhradu za bolesť, ktorú si navrhovateľ vytrpel v dôsledku protiprávneho konania odporcov 1/ až 3/, pričom pri stanovení výšky tejto náhrady vychádzal zo znaleckého posudku MUDr. Milana Zbořila č. 90/2009 zo dňa 30.7.2009, ktorý je obsahom trestného

spisu sp. zn. 3T 162/2010. V zmysle tohto znaleckého posudku bolo bolestné stanovené v hodnote 330 bodov, v celkovej výške 4 681,34 Eur, pričom voči záverom tohto znaleckého posudku odporcovia v konaní nenamietali. Z tohto dôvodu súd znalecký posudok vyhodnotil za vypracovaný objektívne a v súlade so zákonom. Prvostupňový súd navrhovateľovi taktiež priznal právo na zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 2 006,20 Eur, pričom pri svojom rozhodovaní vychádzal z obodovania náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré dňa 2.11.2009 vykonal MUDr. K. U., kde bola stanovená hodnota náhrady na 150 bodov, čo celkovo predstavuje sumu 2 006,210 Eur. Taktiež proti tejto časti uplatneného nároku odporcovia nevznášali námietky a nijako ju nerozporovali. Súd navrhovateľovi priznal voči odporcovi 1/ právo na zaplatenie sumy 597,47 Eur z titulu vecnej škody, nakoľko v dôsledku protiprávneho konania, ktorého sa dopustil v rámci skutku sám odporca 1/, bola navrhovateľovi spôsobená majetková ujma a to tak, že počas fyzického útoku resp. bezprostredne po ňom vybral uvedenú čiastku odporca 1/ navrhovateľovi z vrecka a ponechal si ju. V dôsledku tohto súd konštatoval, že protiprávnym konaním odporcu 1/ došlo k škode na majetku v uvedenej výške, pričom táto výška bola ustálená v priebehu trestného konania, ktoré bolo vedené voči odporcom.

Súd posudzoval uplatnený nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu neoprávneného zásahu do osobnostných práv navrhovateľa. Uplatnenie svojho nároku v tejto časti navrhovateľ v žalobnom návrhu zo dňa 30.10.2013 bližšie neodôvodnil, pričom k tomuto nároku vyjadril navrhovateľ až na pojednávaní dňa 20.3.2010. Na otázku právneho zástupcu odporcov 1/ až 3/ uviedol, že k zásahu do jeho osobnostných práv došlo tak, že v čase fyzického útoku boli prítomní jeho zamestnanci a taktiež, že k zníženiu jeho vážnosti a tým do zásahu do osobnostných práv malo dôjsť aj preto, že on sám vykonáva podnikateľskú činnosť a z tohto dôvodu ho pozná veľa ľudí. Navrhovateľ taktiež uviedol, že v dôsledku zásahu do jeho osobnostných práv trpel poruchami spánku a stresom, v dôsledku ktorých sa zdržiaval iba doma.

Súd pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme uplatnenej navrhovateľom dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na priznanie takejto náhrady, nakoľko navrhovateľ v konaní neprodukoval dôkazy, ktorými by bolo preukázané, že konaním odporcov došlo k takému zásahu do jeho osobnostných práv, ktoré by odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy nad rámec už priznaného zadosťučinenia vo forme priznanej náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Súd v tejto súvislosti navrhovateľovi dáva do pozornosti, že koncepcia ochrany osobnostných práv v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka vychádza z toho, že súčasťou osobnostných práv je integrita osobnosti najmä v oblasti života, zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. V danom prípade navrhovateľ argumentoval, že k zásahu do jeho osobnostných práv nedošlo v časti ochrany zdravia jeho osobnosti, ale v časti zníženia jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, preto súd uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy posudzoval práve ako prípadnú náhradu za zásah do osobnosti navrhovateľa v zložke dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti. Z tohto dôvodu musel súd konštatovať, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a súdu nepreukázal, či skutočne protiprávnym konaním odporcov došlo k zníženiu jeho vážnosti a dôstojnosti. Súd zastáva názor, že je nesporné, že protiprávne konanie odporcov je nesporne takým konaním, ktoré je spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv, avšak táto samotná spôsobilosť nemôže sama osebe odôvodňovať priznanie uplatneného nároku. Pre priznanie takéhoto nároku musí mať súd navyše aj preukázané, že následky takéhoto konania sa prejavili vo vzťahu spoločnosti a okolia voči poškodenej osobe. V danom prípade preto pre odôvodnenie oprávnenosti uplatneného nároku nepostačuje, že k protiprávnemu konaniu odporcov došlo pred zamestnancami navrhovateľa, prípadne pred inými tretími osobami. Pre priznanie tohto nároku musel navrhovateľ pred súdom preukázať, akým konkrétnym spôsobom sa toto konanie, ktorého boli svedkami jeho zamestnanci prejavilo v ich postoji voči nemu, prípadne v ich hodnotení jeho osoby. Žiadne takéto dôkazy však navrhovateľ pred súdom neprodukoval. Navrhovateľ taktiež pred súdom neprodukoval dôkazy, z ktorých by bolo zrejmé a ktorými by odôvodňoval prečo mu doteraz poskytnuté zadosťučinenie nepostačovalo a prečo by mal súd poskytnúť a priznať navrhovateľovi ďalšie zadosťučinenie nad tento rámec. Súd pri rozhodovaní vychádzal z toho, že navrhovateľovi súd poskytol zadosťučinenie v oblasti ochrany jeho zdravia a to priznaním jednorazovej náhrady za nim vytrpenú bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Taktiež súd za morálne zadosťučinenie navrhovateľa považuje tú skutočnosť, že odporcovia 1/ až 3/ rade boli za nimi spáchaný trestný čin riadne odsúdení a boli im uložené tresty.

Súd nevyhovel žiadosti odporcov, aby im umožnil časť nároku priznanú navrhovateľovi zaplatiť v splátkach a to z tohto dôvodu, že k škode na zdraví navrhovateľa došlo v dôsledku úmyselného trestného činu, ktorého sa dopustili odporcovia. V dôsledku toho sa súdu javí ako spravodlivým také vzájomné

usporiadanie vzťahov účastníkov, v dôsledku ktorého nebude osoba, ktorá utrpela škodu na zdraví odkázaná na čiastkové úhrady priznaného nároku. Súd sám ďalšie dôkazy nevykonával ani neinicioval a to s prihliadnutím na zásadu rovnosti strán účastníkov konania ako aj na právo na spravodlivé a nestranné prejednanie veci. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodne samostatným uznesením.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu, podľa obsahu odvolania výlučne v časti, v ktorej súd návrh zamietol. Domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Predovšetkým poukázal na spôsob vykonania trestného činu odporcami tak ako je popísaný vo výrokovvej časti rozsudku Okresného súdu v Galante č. k. 3T 162/2010 zo dňa 01.06.2012 a to, že navrhovateľovi boli spôsobené zranenia údermi lopatou, údermi päťou do tváre a kopaním do prednej časti tela a skokom na jeho nohu počas vstávania zo zeme, čo svedčí o mimoriadnej agresivite a brutalite spôsobu páchania trestného činu odporcami. Traumu z celého priebehu trestného činu zažila najbližšia rodina navrhovateľa a to manželka, švagriná ako aj synovia a ďalej boli osobne prítomní svedkovia uvedení v trestnom spise, ktorým bola osoba známa. V nemocnici Svätého Mikuláša v Galante bol prítomný personál s ošetrovacím lekárom, pri zásahu boli prítomní členovia policajného zboru ako aj členovia Mestskej polície z Galanty, pričom všetky tieto subjekty videli buď priebeh alebo následky konania odporcov, ktoré sa prejavili ťažkým fyzickým poškodením zdravia spojené s ničím nezameniteľnými zraneniami, ktoré sa navonok prejavujú veľmi zreteľným spôsobom. Z tohto dôvodu odvolateľ považuje za nepochopiteľné tvrdenie súdu či skutočne protiprávnym konaním odporcov došlo k zníženiu vážnosti a dôstojnosti navrhovateľa. Podľa odvolateľa je nepochybné, že táto udalosť resp. priebeh sa negatívne prejavili vo vnímaní týchto subjektov voči osobe navrhovateľa a je nepredstaviteľné ako si súd predstavuje skúmanie vnútorného postoja pohnútok a vnútorných indícií smerujúcich k vyhodnoteniu tejto udalosti vo vzťahu k osobe navrhovateľa. Odvolateľovi nie je zrejme prečo súd uvádza osoby zamestnancov navrhovateľa ako osoby so zmenou postoja voči nemu prípadne v hodnotení jeho osoby, keď subjektmi s psychickým postojom k tomuto skutku sú predovšetkým subjekty, ktoré uviedol vyššie. Zároveň odvolateľovi nie je zrejme aké dôkazy má súd na mysli, ktorými by mal navrhovateľ odôvodniť prečo mu doteraz poskytnuté zadostučinenie nemalo postačovať, priznané finančné prostriedky len deklarujú jeho zákonný nárok na finančné prostriedky v zmysle právnej úpravy. Zároveň zdôraznil, že právny zástupca odporcov neuplatnil námietku neunesenia dôkazného bremena zo strany navrhovateľa, pričom mal možnosť klásť otázky, vyjadrovať sa k nim a nenavrhol žiadne ďalšie obdobné alebo iné doplnenie dokazovania.

Odporcovia 1/ až 3/ odvolací návrh nepodali, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) tak, že na úradnej tabuli súdu oznámil čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku (§ 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutej zamietajúcej časti vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.

Predmetom konania na Okresnom súde Galanta pod spis. zn. 15C/363/2013 bola náhrada škody.

Predmetom posúdenia odvolacieho súdu bola správnosť rozhodnutia a postupu súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby v časti sumy 20.000,-eur uplatňovanej z titulu náhrady nemajetkovej ujmy.

Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku v časti o zaplatenie 20.000,-eur, keď prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie danej veci, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel i k správny právny záverom, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvého stupňa vo veci, ktorý na vec aplikoval všetky náležité právne ustanovenia, pričom zohľadnil i konštantnú súdnu judikatúru a dané právne normy na vec i správny spôsobom aplikoval, s poukazom na ust. § 219

ods. 2 O.s.p. odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku, ktoré vo veci samej považuje za plne súladné s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty navrhovateľa nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. spočíva v nesprávnych skutkových zisteniach a týka sa skutkových zistení, na základe ktorých súd posúdil vec po právnej stránke a ktoré sú nesprávne v tom zmysle, že nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 až § 135 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil na správne zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, alebo aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil, príp. vtedy, ak z preukázaných skutočností vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním náležite zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplývajú a prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo. Vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p.; t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu a ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo, aby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo, žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne aby výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p. alebo, aby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že nie sú tu dôvodne uplatnené odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.

Prvostupňový súd sa v rozsiahlom odôvodnení preskúmaného rozsudku, ktorý je plne v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. riadne vysporiadal so všetkou relevantnou argumentáciou oboch účastníkov.

Poskytnutie satisfakcie podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy vtedy, ak skutočne nastali na strane osoby, do práv, ktorej bolo zasiahnuté, následky najmä v podobe a) zníženia dôstojnosti spoločnosti v podobe, ktorú je možné označiť ako zníženie v značnej miere alebo b) zníženia vážnosti spoločnosti v podobe, ktorú je možné označiť ako zníženie v značnej miere. Priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch vyžaduje, aby v konaní boli preukázané aj negatívne následky daného zásahu, nestačí teda iba možnosť takýchto následkov. Aplikácia § 13 ods. 2 vychádza z dvoch základných funkcií, ktorými sú satisfakčná funkcia a preventívna funkcia. V prípade satisfakcie vo forme priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, je možné vo všeobecnej rovine v zmysle judikatúry vyžadovať posúdenie najmä týchto otázok: zhodnotiť výnimočnosť aplikácie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, so zreteľom na to, že v uvedenej náhrade ide iba o čiastkový prostriedok ochrany, vznikajúci iba za predpokladu, že ostatné prostriedky sa javia ako nedostatočné, posúdenie či zásah do osobnosti možno označiť ako zásah uskutočnený v značnej miere, či ide o nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla v osobnej sfére dotknutej osoby, ktorú táto osoba objektívne pociťovala; a tieto skutočnosti treba skúmať vo vzťahu s právom na slobodu prejavu s právom na informácie najmä vo vzťahu ich proporcionality.

Zároveň je potrebné poukázať na to, že sťaženie spoločenského uplatnenia je stav v súvislosti s poškodením a straty, ktorý má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojenie jeho životných spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh. Zároveň sa vyžaduje, aby náhrada bola primeraná povahe následkov, predpokladanému vývoju následkov, obmedzeniam poškodeného uplatniť sa v živote, obmedzeniam poškodeného uplatniť sa v spoločnosti.

Ustanovenie § 444 ods. 1 Občianskeho zákonníka rieši otázku odškodnenia škody na zdraví a to ako bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, avšak táto úprava je natoľko paušálna, že ju nemožno považovať za vyčerpávajúcu. Teda ak nároky za nemateriálnu ujmu danej ustanoveniami § 444 ods. 1 Občianskeho zákonníka nebudú dostatočnou satisfakciou za škodu na zdraví za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, nie vylúčené, aby sa dotknuté osoby domáhali ďalšej satisfakcie podľa všeobecných ustanovení na ochranu osobnosti. Nie však prípustné, aby sa osoba dotknutá na zdraví pokúšala žalobou na ochranu osobnosti nahrádzať či navyšovať svoje nároky z titulu náhrady škody. Domôcť sa aj ďalšie satisfakcie podľa ustanovení na ochranu osobnosti však nemožno na základe rovnakých skutkových tvrdení ako v žalobe na náhradu škody. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka a nárok na náhradu škody na zdraví za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 444 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka sú samostatné právne prostriedky ochrany fyzickej osoby, a preto ich nemožno uplatniť na základe rovnakých skutkových tvrdení (pozri rozhodnutie NS ČR č.k. 30Cdo 1845/2011).

Odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol svoje dôkazné bremeno riadne preukázať návrhom uplatnený nárok vo výške 20.000,- eur.

Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu prívodiť jeho úspech v spore, a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ust. § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Podľa vety tretej súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská odvolací súd uzatvára, že navrhovateľ neunesol svoje dôkazné bremeno, keď v konaní dostatočnými dôkazmi nepreukázal, že jeho nárok v rozsahu o zaplatenie 20.000,- eur je dôvodný. Odvolací súd je pritom toho názoru, že v danej veci neboli splnené podmienky, aby súd výnimočne vykonal aj iné dôkazy, ako tie, ktoré v konaní predostrel navrhovateľ.

So zreteľom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa podľa § 224 ods. 3 O.s.p., nakoľko odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.